

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2015. szeptember 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A halált okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2015. január 30. napján kihirdetett B.384/2013/51. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A börtönbüntetés és a közügyektől eltiltás tartamát 5-5 (öt-öt) évre **súlyosítja.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy **vádlott** személyazonosító igazolványának száma:

A másodfokú eljárás során 5.000 (ötezer) Ft bünygyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a Győrött, 2014. február 25. napjától 2015. január 30. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott B.384/2013/51. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki halált okozó testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat) mint tettet.

Ezért az első fokon eljáró bíróság a vádlottat 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, beszámította a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába, a lefoglalás megszüntetése és részint a vádlott, részint a sértetti hozzátartozó részére történő kiadás, részben pedig megsemmisítés elrendelése útján rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bünygyi költség viselésére.

A törvényszék elsőfokú ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be jogorvoslati kérelmet, míg a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében terjesztett elő fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.3/2014/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a terhelt és védője által előterjesztett jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélte. Rámutatott arra, hogy a büntetőeljárási szabályok betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen az elsőfokú bíróság teljes körűen megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, a bizonyítékokat szükséges mértékben elemezte, és azoknak megfelelő értékelésével az indokolási kötelezettségét is teljesítette. Okszerű következtetést vont fentiekből a terhelt büntetőjogi felelősségére, a cselekmény minősítését illetően sem tévedett, a jogi indokolást pusztán annyiban indítványozta helyesbíteni, miszerint a vádlottat nem hanyag, hanem tudatos gondatlanság terheli. A testi sértésre irányuló szándékkal leadott rúgások számából adódóan a terheltnek gondolnia kellett a súlyosabb sérülés bekövetkezésének lehetőségére, ami iránt közömbösen viselkedett. Ugyan a halálos eredmény létrejöttének elmaradásában okkal bízhatott, az összes körülményből következően ez a bizakodása könnyelmű volt.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülmények körében a gondatlanság enyhébb fokára történő utalást mellőzni indítványozta, összességében pedig a garázda jellegű bántalmazásra tekintettel az alkalmazott joghátrányt eltúlzottan enyhének ítélte, adott körülmények között a büntetési tételkeret középértéke alatt történt büntetékiszabás indokolatlan, így a fő- és mellékbüntetés súlyosítására tett indítványt. Az elsőfokú ítélet Be. 372.§ (1) bekezdése alapján fentiek értelmében történő megváltoztatásán túlmenően egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője a bejelentett ügyészi fellebbezést és az írásbeli indítványában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet ténybeli megállapításai és jogi következtetései jórészt elfogadhatóak, ez alól pusztán a vádlott bűnösségi fokának megítélése és a joghátrány alkalmazása képez kivételt. Az ítéletben helytállóan rögzített elkövetési magatartás alapján a sértett direkt erőbehatásoktól szenvedte el a sérüléseit, a súlyos elváltozások a vádlott által leadott három nagy erejű rúgástól jöttek létre. Az adott körülmények között leadott rúgások megalapozzák a gondatlanság súlyosabb fokának megállapíthatóságát. A terhelt ugyan nem kívánta a halálos eredmény bekövetkeztét, tudatának nem kellett feltétlenül átfognia az ilyen következmény létrejöttének szükségszerűségét, előre látva azonban a lehetséges halálos eredmény realitását, könnyelműen bízott annak elmaradásában.

Az ügyészi álláspont az egyet nem értésének adott hangot az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankcióval összefüggésben is. Érvelése szerint a halált okozó testi sértés büntette arra figyelemmel került szabályozásra a Büntetőtörvénykönyvben, hogy vannak olyan magatartások, amikor a testi sértésre irányuló szándék egyenes, a szándékosság szintjén azonban a következményekkel a terhelt nem számol. A törvényszék által megállapított szankció az irányadó büntetési tétel minimumához közelít, és ilyen módon alkalmatlan a büntetési célok elérésére, arra külön is figyelemmel, hogy a vádlott testi sértésre irányuló magatartása kitartó és egyenes szándékú volt, mi több, az előzményekre figyelemmel az ügy egyes körülményei az aljas szándék megállapíthatósága irányába mutatnak. Összességében az enyhítő körülmények nyomatékára is tekintettel a büntetési tétel középértéke közelében kiszabott büntetés áll arányban az elkövetett bűncselekménnyel és az összes bűnösségi körülménnyel.

A fentiekre figyelemmel az alkalmazott joghátrány jelentős súlyosítására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a vádlott védője bejelentett fellebbezését ugyancsak változatlanul fenntartotta.

Az első fokon eljáró bíróság rendkívül széleskörű bizonyítást vett fel, a tényállás megállapításánál azonban figyelemmel kell lenni arra, hogy a vád tárgyává tett cselekmény konkrét történéseivel kapcsolatosan egyedül a vádlott előadása állt rendelkezésre. Az eljárás során nem sikerült kellő mértékben tisztázni, hogy az összeütközésük helyszínére a terhelt szándékosan vagy véletlenül került, a védelmi álláspont a találkozás véletlenszerűsége mellett érvelt. Ugyanakkor a sértett a habitusa miatt támadólag lépett fel, ekkor is felfokozott idegállapotba került, hasonló érzelmi hatások alatt már korábban is többször megalázta a terheltet munkatársai és a munkahelyi vezetők előtt. Tényszerűen megállapítható, hogy a sértetti támadás elhárítására védelem többször rúgott, ütések is leadott, az a tény azonban, hogy a vádlott maga nem szenvedett el sérüléseket, nem jelenti azt, hogy a sértett a támadása során nem is érte el a testét.

Összességében a védő arra a következtetésre jutott, hogy a szóváltás bántalmazássá fajulása a sértett magatartásán múlott.

Az elsőfokú bíróság ugyan részletesen taglalta, miért nem fogadja el a jogos védelmi helyzet fennálltát védelem részéről, a védelem nem értett egyet azzal, hogy a vádlott provokálta ki a sértetti magatartást.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontjának történő helyt adás a sértetti közrehatást, illetőleg a vádlotti személyiségzavar fennálltát kérte nyomatékos enyhítő körülményként értékelni, elsősorban utóbbiakra figyelemmel indítványozta a kiszabott büntetés enyhítését, illetőleg a fellebbviteli főügyészség súlyosításra irányuló indítványának elutasítását, annak hangsúlyozása mellett, hogy védelem esetében a gondatlanság enyhébb felelősségi alakzatának megállapíthatósága merülhet fel.

A terhelt az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában azt hangsúlyozta, nem tudta, merre jár dolgozni a sértett, találkozásuk véletlenszerű volt, nem akart konfliktusba kerülni vele, a volt munkatársa támadta meg, ő csak megvédte magát.

Az ítélet tábla a vádlott és védője által a büntetés enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezést nem találta alaposnak, az ügyész fellebbezése és a fellebbviteli főügyészség indítványa a bűnösség fokának megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosításának szükségessége tekintetében az alábbiak szerint megalapozott.

Az ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. Ennek során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozatlansági hibát, amely akadályt képezte volna az ítélet érdemi másodfokú felülbírlatának.

Ugyanakkor az első fokon eljáró bíróság relatív eljárási szabálysértést valósított meg azon eljárásával, hogy a terhelt korábbi védőjét kizárta a büntetőeljárásból. Utóbbi körében a terhelt tárgyalási vallomásmódosításával összefüggésben a vádlott és védője közötti érdekellentétre hivatkozott, tény azonban, hogy a védelmi irány megválasztásával és

módosításával kapcsolatos konfliktus során tényleges érdekellentét a terhelt és jogi képviselője között nem merült fel. Önmagában az a körülmény, hogy a védő a büntetőeljárásban nem megfelelően látja el a feladatát, és nem tesz eleget maradéktalanul a törvényi kötelezettségeinek, még nem jelenti azt, hogy érdekei a vádlottéval ellentétesek. Ugyanakkor azzal, hogy az újabb védő kirendelésére haladéktalanul sor került, a megfelelő felkészülésének biztosítása megtörtént, aggálytalanul megállapítható módon semmilyen vonatkozásban nem sérültek a terhelt védelemhez fűződő alapvető jogai, azokat számára az eljáró bíróság maradéktalanul biztosította.

Utóbbiakra tekintettel az elkövetett eljárási hiba csak relatív jellegű, nyilvánvalóan az eljárás lefolytatására és az ügy érdemére nem hatott ki, azaz az elsőfokú ítélet eljárási szempontból nem tett felülbírálatra alkalmatlaná.

Az ítéleti tényállás lényegi elemeivel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság részletesen értékelte a terhelti védekezést, összevetette **vádlott** nyomozati szakban előterjesztett és a tárgyalás során előadott védekezésének lényegi elemeit és összetevőit, a túlnyomórészt önmagára nézve is terhelő vallomása egyetlen érdemi vonatkozásban történt megváltoztatására figyelemmel annak okait is vizsgálatának tárgyává tette.

A fentiek mellett széles körben és alaposan tett eleget a tanúkihallgatási kötelezettségének, e körben megfelelő értékelés alá vonta tanú 6, tanú 4, tanú 2, tanú 1, tanú 3, tanú 5 tanúvallomásának tartalmát, a terhelti védekezésre figyelemmel sort kerített a vádlott nyomozati kihallgatásában résztvevő **I. tanú, II. tanú és III. tanú** tanúk nyilatkozatainak elemzésére is, nem mulasztotta el összevetni a terhelti és a tanúktól származó nyilatkozatok bizonyító erejét. Az elsőfokú bíróság indokolta, mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján fogadta el alapvetően a vádlott által a tárgyalási szakban egyetlen érdemi tekintetben módosított, egyéb vonatkozásokban konzekvens vallomásait. Az elsőfokú bíróságban a bizonyítékértékelés során kétségek merültek fel a terhelti vallomásmódosítással szembenálló, egyöntetű bizonyítékok hitelt érdemlőségével összefüggésben, erre figyelemmel a Be. 4.§ (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával - bírói mérlegelés útján - a törvényszék nem **I. tanú**, hanem a vádlott vallomását fogadta el a megváltoztatott védekezési irány értékelése során.

Figyelemmel arra, hogy a fenti kérdéskörben az első fokon eljáró bíróság valamennyi rendelkezésre álló és fellelhető bizonyítékot számba vette és értékelésének tárgyává tette, ezzel összefüggésben a Be. 351.§-ában szabályozott megalapozatlansági okok nem állapíthatóak meg, az eltérő tényállás megállapításának, illetőleg a bizonyítékok elsőfokú bíróságtól eltérő értékelésének törvényes feltételei nem állanak fenn, adott helyzetben a másodfokú bizonyítás felvétel elrendelésére és lefolytatására nincs lehetőség, a felülmérlegelés Be. 352.§ (3) bekezdésében szabályozott tilalmából következően a másodfokon eljáró bíróság sem juthatott eltérő következtetésekre a terhelti védekezés elfogadhatóságával kapcsolatosan. Ugyanakkor megalapozatlan és a tények által egyetlen vonatkozásban sem igazolt, pusztán hipotézisként mellőzni kellett az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységéből és az elsőfokú ítélet 15. oldalán található indokolási részekből az „egyfajta rendőri túlbuzgóság” lehetőségére, valójában a hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás megtörténteire vonatkozó utalásokat.

A személyi bizonyítékokon túlmenően a törvényszék a tárgyalási szakban meghallgatta a nyomozás során előterjesztett orvos-szakértői, illetőleg kiegészítő szakértői véleményt

előterjesztő szakértőket, az ügyben helyszíni tárgyalás lefolytatását is elrendelte, amelyen az érintett szakértők bevonásával szemlét is tartott.

Elrendelte az igazságügyi alapszakvélemény és a kiegészítő szakvélemény további kiegészítését, majd pedig egyesített igazságügyi nyomszakértői-orvos szakértői véleményt is beszerzett. Utóbbival összefüggésben a sértett hozzátartozója által megőrzött és bemutatott, utóbb pedig a bíróság által lefoglalt sértetti esernyővel kapcsolatosan tette vizsgálat tárgyává, hogy a sértett oldaltáskájában a cselekmény idején tárolt használati tárgyakra, illetőleg az esernyőre történő ráesés során kialakulhattak-e a lép sérülései.

Jóllehet a fenti módon eljárás alá vont esernyő eredetére, feltalálásának és biztosításának módjára, az ügybeli események során a sértett általi használatára vonatkozóan egyértelmű bizonyítékok nem álltak rendelkezésre, a sértetti hozzátartozó, **IV. tanú** tanúkénti kihallgatása eredményeképpen a szóban forgó esernyővel kapcsolatos szakértői vizsgálatok elrendelése, és azok eredményének felhasználása sem kifogásolható alappal, az ezzel összefüggő bírói mérlegelés végkövetkeztetései a felülmérlegelés tilalma folytán nem támadhatóak.

A fentiekben túlmenően a törvényszék a helyszíni tárgyalás keretében helyszín-bejárást is tartott, amely eredményének értékeléséről az ítéletében részletesen számot adott.

Az Országos Meteorológiai Szolgálattól származó éghajlati és csapadékmennyiségre vonatkozó adatszolgáltatás megfelelő értékelését is elvégezte az első fokon eljáró bíróság.

A fentiek mellett a törvényszék a helyesen számba vett és megfelelően értékelt egyéb okirati bizonyítékok alapján helytálló következtetésekre jutott, a jórészt a logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenysége eredményeképpen megállapított tényállás összhangban áll a döntő mértékben okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így túlnyomórészt a felülbírálat során is irányadó volt, az csupán az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján az alábbiak tekintetében szorul helyesbítésre a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával:

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet vádlottal kapcsolatos személyi körülményeit a nyilvános ülésen elhangzottak alapján azzal pontosítja, hogy terhelt jelenleg egy autójavítással foglalkozó cégnél dolgozik, havi nettó jövedelme 120.000 Ft, amelyből a korábbi hitelszerződése felmondásával összefüggésben a munkáltató 33 %-ot von. Időközben unokája is született.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 8. oldalának 2. bekezdéséből a sértetti alkoholfogyasztással kapcsolatos megállapítást mellőzi, **sértett** vérének ismert mérvű alkoholkoncentrációja, illetőleg annak egy része nem kizárhatóan származhatott a szervek, szervrendszerek bomlásából is, minden kétséget kizáró módon az előzetes sértetti alkoholfogyasztás ténye tehát nem állapítható meg.

A fentiek szerinti helyesbítésekkel az ítéleti tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, mely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A megalapozott tényállás alapján az első fokon eljáró bíróság helyesen vont következtetést terhelt bűnösségére, túlnyomórészt helytálló a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése és jogi minősítése.

Az első fokon eljáró bíróság összességében helyesen zárta ki a vádlott jogos védelmi helyzetben történő cselekvése lehetőségét, ennek indokolása azonban nem helytálló.

Az irányadó tényállás szerint az összetalálkozásuk után a terhelt köszönést követően azonnal szóban kérdőre vonta a sértettet a két nappal korábban történtek miatt, amelyre **sértett** indulatosan reagált, majd hadonászni kezdett és ütött a vádlott felé, aki utóbbit kivédve azt viszonozta, majd nevezettek összekapaszkodtak.

Az első fokon eljáró bíróság helytelenül, alapvetően a sértett szemszögéből elemezte a vádlotti szóbeli felelősségre vonás után kialakult helyzetet, e körben maga is arra az álláspontra jutott, hogy a sértettnek csak „véltető” oka volt arra az előzmények után, hogy a vádlott részéről támadást feltételezzen, mindebből pedig azt a következtetést vonta le, hogy tévedése zárta ki azt, hogy a jogtalanság talaján álljon.

A törvényszék álláspontjával szemben azonban a két nappal korábbi szóbeli inzultus, az erre adott vádlotti reakció, miszerint az esetnek következményei lesznek, és az ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság által feltételezett „egyfajta sértetti fenyegetettség érzés” összességében sem alapozza meg az ítéleti tényállásban részletezett, sértetti támadó magatartás jogszerűségét, a Btk. 22.§ (1) bekezdése szerinti jogos védelem egyik alapvető korlátja ugyanis az, hogy verbális cselekményekkel szemben nem vehető igénybe.

Az első fokon eljáró bíróság a saját okfejtéséből is következően pusztán vélelmezte, valószínűsítette, hogy a sértettnek reális oka volt a vádlott részéről jogtalan támadás indítását feltételezni, ilyen támadás terhelt részéről a sértett ellen intézése, illetőleg az azzal történt közvetlen fenyegetés megállapításához szükséges bizonyítékok nem állnak rendelkezésre.

Miután pedig nem állapítható meg, hogy a sértett a támadó magatartását abban a téves feltevésben követte el, hogy őt a vádlott részéről jogellenes támadás érte, helytelen az az elsőbírői következtetés is, miszerint a sértetti tévedés kizárta, hogy a jogtalanság talajára kerüljön.

A fentiekkel párhuzamosan a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján annak ténye sem állapítható meg, hogy az ítéleti tényállásban körülírt magatartásával a vádlott kiprovokálta a sértetti támadást. Ugyanakkor magából a történeti tényállásból következően a kihívást, a verekedés kezdeményezését a vádlott vitathatatlanul elfogadta, egy ütést kivédve viszonozta a sértetti agressziót, ezt követően az érintettek össze is kapaszkodtak, azaz egy kölcsönös bántalmazás, adok-kapok alakult ki, és ez a tényleges helyzet mindkét fél számára a jogtalanság állapotát hozta létre. Mindez pedig a jogos védelem egyik alapvető korlátját jelenti, a kölcsönös bántalmazási, illetőleg testi sértési szándéktól vezetett dulakodók egyike javára sem állapítható meg büntethetőségi akadály, büntethetőséget kizáró ok.

Utóbbiak alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem a sértetti támadás vádlott által történt kiprovokálása, hanem a kihívás elfogadása és a kölcsönös dulakodásba bocsátkozás ténye zárja ki a vádlotti cselekmény jogos védelmi helyzetben történt elkövetésének megállapíthatóságát.

Fentiekben túlmenően a vádlottnak a sértetti támadás elhárításához nyilvánvalóan az általa alkalmazottnál enyhébb védekezési mód is rendelkezésére állt, ez utóbbi megválasztásában az irányadó körülményekből következően egyúttal ijedtség vagy menthető felindulás a terheltet nem is akadályozta, rövidesen pedig a kölcsönös dulakodás elfogadásával és az

abban való együttes részvétellel mindkét fél a jogtalanság talajára tévedt. Utóbbiakra tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet indokolási részéből a 21. oldal 6. bekezdésétől a 22. oldal 5. bekezdéséig bezárólag terjedő okfejtést mellőzte.

A vádlotti cselekmény minősítésével összefüggésben a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a terhelt szándékos cselekménye testi sértés előidézésére irányult, az elkövetői magatartással okozati összefüggésben utóbb a sértett halála is bekövetkezett, e tekintetben azonban a vádlottat csupán gondatlanság terhelte. Az ítélet tábla azonban egyetértett a főügyészési állásponttal abban is, miszerint a vádlott nem hanyag, hanem tudatos gondatlansággal cselekedett. Adott körülmények között, a sértett testére leadott három, egyenként is nagyerejű rúgás körülményei alapján a tudata képes volt átfogni azt, hogy az adott testtájakra leadott ilyen erejű, sorozatos agressziónak reálisan halálos következménye is lehet, úgy ítélte azonban meg, hogy az általa alkalmazott erő, illetőleg a bántalmazás gyakorisága adott körülmények közepette alkalmatlan a felismert végzetes eredmény létrehozására. A halálos következmény beállta folytán azonban bebizonyosodott, hogy az annak elmaradásában való bizakodása adott esetben könnyelmű és megalapozatlan volt, a bekövetkező eredményen túlmenően az általa kifejtett durva bántalmazás érdemi tényezőit is kötelessége lett volna helyesen értékelni, és bár erre nézve a lehetősége objektíve is fennállott, a kötelező gondosságot mégsem tanúsította. Ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az sem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy az eredmény elmaradását pusztán a véletlenre bízta volna, az esetlegesen beálló következménybe történt belenyugvás, a halálos eredmény tekintetében az eshetőleges szándék megállapításának nincs helye.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az első fokon eljáró bíróság feltárta. A másodfokú felülbírálat során az ítélet tábla is figyelemmel volt a részben helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, az előbbiekből azonban mellőzni rendelte a lefolytatott büntetőeljárás vádlott esetében láthatóan gyötrő voltára, illetőleg a gondatlanság enyhébb fokára történő utalást. Elsősorban a gondatlanság súlyosabb alakzatának megállapítására figyelemmel megállapítható, hogy a törvényszék által alkalmazott szankciórendszer nem szolgálta megfelelően és hatékonyan a speciál prevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket sem, és nem minősíthető arányosnak a terhelt személyiségében rejlő és az elkövetés konkrét körülményeiben is lelepleződő jelentősebb társadalomra veszélyességgel, egyúttal pedig alkalmatlan más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától való visszatartására is. Utóbbiakra tekintettel szükségesnek mutatkozott az első fokon alkalmazott szankció súlyosítása, az irányadó büntetési tételkeret középmértékét elérő büntetés elegendő, egyúttal azonban szükséges joghátrány is a terhelttel szemben.

A fenti megfontolásokra figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatva a Btk. 37.§ (2) bekezdésének a/ pontja, valamint a 79-80.§-a alapján az elkövetett bűncselekménnyel arányos, megfelelő súlyúnak ítélt börtönbüntetést szabott ki a terhelttel szemben, amelynek tartamához megfelelően igazodik a közügyektől eltiltás másodfokú bíróság által ugyancsak felemelt mértéke is (Btk. 61-62.§).

Az ítélet tábla egyebekben az elsőfokú ítélet további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részéből a cselekmény minősítése körében a halált okozó megjelölést és a tettesként történő elkövetést mellőzni rendelte a 61/2008. BK. vélemény 1/a. és 2/d. pontjaiban foglaltakra figyelemmel, ezen túlmenően a terhelt személyazonosító igazolványának számát is pontosította.

Az ítélet tábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a terheltet a másodfokú eljárás során felmerült bünyügyi költség viselésére.

Győr, 2015. szeptember 10. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2015. január 30. napján kihirdetett B.384/2013/51. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható

Győr, 2015. szeptember 10. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: